

sčasoma uresničili. Ponuja "praktične" rešitve, recimo to, da je treba oblast zaupati plemenitim ljudem, odpraviti lažno enakost in negativno selekcijo itd. Ker Slovenci ne premoremo ali ne vidimo neke (duhovne) avtoritete, ki bi za te stvari poskrbela "od zgoraj", se zdijo bolj oprijemljive ideje o počasnem delovanju na mikroravnih. Če bi začeli na primer s kulturo medčloveških odnosov, bi bilo to že več kot nič. Knjigo seveda močno priporočam. (Darja Pavlič)

Artur (Štern): DOLINA LEPOTIC. Založba Mihelač, Ljubljana 1992. Pri Mihelaču je izšla drobna pesniška zbirka, ki jo je podpisal Artur (Štern). Knjižica preseneča, saj se nam avtor predstavlja kot suveren obvladovalec jezika in rimanih verzov. Avtorjeve pesmi (pesnitve) so polne preroških besed in poglobljene kontemplativne drže. So ne samo refleksija trenutne življenjske izkušnje, ampak tudi poskus zajetja makrokozmične zgodovine "človeške duše" v verzih. "Le kratek čas za tem je poiskal usodo nori učenjak, poet, nasmeš mu je na ustnicah ostal in dvoboju je v neznani čas ujet." Artur Štern je s svojo nasploh prvo vidnejšo objavo dokazal, da nekaterim avtorjem ni treba zoreti s knjižnimi oziroma revialnimi objavami. Na enaintridesetih straneh je moč najti nemalo zanimivih verzov. (Jurij Hudolin)

Rabindranath Tagore: GORA. Prevedla Vlasta Pacheiner Klander. Založba Mihelač, Ljubljana 1992. Pesnik, ki je menda napisal šest tisoč strani debelo knjigo verzov in ga dobro poznamo po mističnem hrepenenju, tistem posebnem tagorejevskem patosu, je postavljaj na noge tudi bengalski roman. Sam je v njem reševal predvsem politične in socialne probleme. Roman *Gora* (1907-1910) je naslovljen po glavnem junaku: to je mlad, postaven in kot gora velik brahman, ki se po logiki razvojnega romana - v najdaljšem avtorjevem proznem delu - dvigne iz gorečega patriota in zagovornika konzervativnega hinduizma do nadkastnega, nadnacionalnega človekoljuba. Pravzaprav se razkrije, da je Irec, in to bistveno pripomore k razpletu. Vmes je sicer še nekaj deklic in čustvenega življenja, ampak vseeno je treba priznati, da gre za obravnavo začetne faze indijskega osvobodilnega gibanja v sedemdesetih in osemdesetih letih prejšnjega stoletja. Nekakšen indijski kritični realizem s prebliski sentimentalnosti. (Irena Cerar)

M. Vrjomin: PESMI ZA MALOPRIDNE OTROKE. Založba Mondena, Grosuplje 1993. Psevdonimni M. Vrjomin se s z lahkotnimi poetičnimi zbadljivkami prvič predstavlja javnosti. Knjiga, za katero bi lahko rekli, da je na meji poezije in aforizmov, je podarjena množičnemu bralskemu občestvu in mogoče bo s to knjigo po dolgem času osrečen marsikdo, ki ni ljubitelj hermetičnih verzov. "Enkrat sm mew usega zadost, sm šow u svojo sobo, zaklenu sm se ud udnotri, ključ pa u školko fuknu." Avtor pripravlja tudi knjigo proze in verjamem mu, da bo našel svoj krog bralcev. Torej: nepretenciozno branje, ki ga lahko z enim očesom beremo, kadar si kuhamo "kisló" juho. Mogoče se bo kdo tudi smejal. (Jurij Hudolin)